

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 1 - JULIJ - AVGUST 2010

LE ENO JE POTREBNO

POČITEK

Dva mornarja sta sedela na krovu ladje in klepetala. Pride kapitan ladje in vpraša prvega: »Kaj tu delaš?« »Počivam in klepetam s prijateljem.« »In kaj ti?« »Njemu pomagam!« Kako si vsi želimo počitka, oddiha, počitnic, dopusta. Tudi Bog je v ritem življenja vključil počitek. Človeku je tudi naročil, naj šest dni dela, sedmi dan pa naj bo za počitek, za Gospoda. Zato je nedelja (ki prihaja iz besedne zveze NE DELATI) tako osrečujoč dan; je Gospodov dan, je čas, da mu damo hvalo in čast in da imamo čas za svoje bližnje, sorodnike in prijatelje.

Počitek potrebuje tudi naše telo. Zato nam je darovana noč, da se telo odpočije. Pravijo, da se tudi srce izčrpava, če imamo premalo spanja. Prav v spanju, ko človek miruje, se srce okrepi.

Tudi živali potrebujejo počitek. Ko so včasih orali s konji ali voli, ni smela biti predolga njiva. Na koncu njive so imeli ozare, kjer se je bilo treba nekoliko ustaviti, oddahniti in nato začeti novo brazdo. Tako se človek lahko uči tudi od dela in dogajanja v naravi.

Tudi zemlja potrebuje počitek, zato so ljudje tudi kolobarili.

Ker smo ljudje tu na zemlji prehodna bitja, se rodimo, rastemo, staramo in odhajamo v novi svet; tudi ta prehod v večno življenje imenujemo počitek – NAJ POČIVA V MIRU.

Tudi Jezus je tri dni počival v grobu, da je posvetil tudi ta počitek v grobu in nam odprl pot v VEČNI POČITEK, ki ga bomo uživali brez konca.

Župnik Janez

V človekovem življenju se vse hitro spreminja in pripravljeni moramo biti na vstopanje v nova obdobja. Včasih bi se radi ustavili, ker se dobro počutimo v določenem času in prostoru. Vsaka sprememba prinaša s sabo negotovost, nov izziv, predvsem pa nas vabi, da zaupamo v Božjo previdnost. Meni osebno je zelo všeč primerjava življenja s potjo oziroma človeškega bivanja na zemlji z romanjem. Če hočemo doseči cilj, se ne smemo predolgo zaustavljati, temveč moramo vsak dan iti naprej.

To, kar je dobro, se mora končati, da bo nastalo še boljše. Enkrat se bomo pač izselili celo iz telesa in se preselili v nebesa. Potemtakem človek lažje sprejema vsako spremembo; srca ne navdaja več z žalostjo, ampak z upanjem. Tudi jaz ob tem slovesu nisem žalosten. Hvaležen sem Bogu za ta čas, ki sem ga preživel z vami. Zame se začenja novo obdobje, ko bom služil Cerkvi kot župnik v župniji Kašelj – Zalog v predmestju Ljubljane. Prepričan sem, da mi bo Bog dal moč in gorečnost za izvrševanje tega poslanstva. Vseeno pa prosim, da me spremljate z vsakdanjo molitvijo. Vem, da ne bi nikoli prišel do tega trenutka v življenju, če ne bi mnogi ljudje molili zame. Ko je človek mlad, hoče vse narediti sam z lastnimi močmi. Potem pride do spoznanja, da vsega zagotovo ne bo naredil, in poskuša delati, kar lahko. Končno, ko že izgublja moči in ne more skoraj ničesar narediti sam, odkriva, da je Bog že vse pripravil za nas, mi pa se zaman izčrpavamo. Začenja torej moliti in ponižno prositi Boga in takrat naredi največ. Vi ste v tem obdobju, da delate največ z Božjo pomočjo. Zahvaljujem se Bogu za vse dobro, ki sem ga prejel preko vas.

Ostanite z Bogom!

Andrzej Gosek, kaplan

SVETNIKI - BOŽJI PRIJATELJI

»Pozdravite vse svete. Pozdravljajo vas vsi sveti. Vsem svetim, ki so v Efezu. Vsem svetim v Kristusu Jezusu, ki so v Filipih.«

Ali ni ganljivo to poimenovanje – sveti!, ki so ga med seboj uporabljali prvi kristjani?!

Sv. Pavel je vse kristjane označeval kot svete, čeprav je poznal človeške slabosti, tudi svoje. Po Pavlu nismo sveti, ker bi bili popolni ljudje, ampak ker smo od Boga poklicani, ker se nam je Bog razodel v Jezusu Kristusu in nam podaril vero vanj. Sveti smo, KER NAS BOG LJUBI, ker s svojim Duhom biva

v nas in nas usposablja za ljubezen. Svetost je sad osvoboditve od greha. Pred našo svetostjo je že obstajala Božja ljubezen; zato naj bi bilo naše življenje ODGOVOR na to ljubezen.

Vsak kristjan ima poslanstvo, da PRIČUJE za božjo ljubezen, ki je v njem. Svetnikov ne moremo kratko in malo posnemati, pač pa smo sami poklicani biti svetniki svojega časa.

Kako se še veselimo cerkvenega priznanja za blaženega, našega Lojzeta Grozdeta!

Kakšna spodbuda za nas, ko naletimo na svoje pomanjkljivosti in svoje meje! Prepričana sem, da bo veliko ljudi iz te razglasitve črpalo veselje in upanje in da ga bodo mladi sprejeli in ga posnemali v zvestobi evangeliju ter žrtvah in delu za narod. On sam pravi takole:

SAJ MOJA POT SE NE GUBI V MEGLI,
JASNO ZAČRTANO JO ZRO OČI,
PO NJEJ ZA NAROD GREM PO LEPŠE DNI.

Za sklep še kratka misel in želja, da bi po našem prvem evharističnem kongresu tudi Slovenija zaradi neštevilnih milosti, ki jih je bila v različnih zgodovinskih obdobjih deležna od nebeške Matere Marije, še naprej ostala kraj te ljubezni v povezanosti z Devico Marijo, evharistično Ženo, kakor jo je imenoval papež Janez Pavel II.

CIRIL in METOD, slovanska apostola, zavetnika Evrope

Šestega aprila letos smo dočakali 1125. obletnico smrti sv. Metoda, prvega nadškofa pri Slovanih, ki je opravljal bogoslužje v narodnem jeziku.

Sv. Metod in njegov brat Ciril – Konstantin – sta prišla leta 863 med Slovane in jim prinesla veselo vest o Kristusovem odrešenju v razumljivem maternem jeziku. Papež Leon XIII. ju je uvrstil v koledar vesoljne Cerkve leta 1880. Prvi slovanski papež Janez Pavel II. ju je ob koncu leta 1980 razglasil za sozavetnika Evrope – ob prvem zavetniku sv. Benediktu.

Kaj je v njunem delu in njuni miselnosti tako velikega, da je živelo naprej še stoletja, da prihaja še v naš čas in živo govori tudi človeku današnjega časa?

Bila sta Grka, doma iz Soluna. Že v mladosti sta obvladala slovanski jezik. V Carigradu sta prejela najvišjo izobrazbo svojega časa. Konstantin – Ciril – je postal profesor na visoki šoli, njegov starejši brat Metod je postal cesarski upravitelj v pokrajini, ki je bila naseljena s Slovani. Kmalu je pobegnil iz

»zmešnjave življenja« in stopil v samostan (tam je dobil tudi novo ime *Ciril*). Na prošnjo velikomoravskega kneza Rastislava ju je cesar Mihael III. poslal med Slovane, da bi jim v slovanskem jeziku oznanjala evangelij. Z velikim duhovnim prizadevanjem sta sveta brata Slovanom oblikovala književno kulturo z lastnimi glagolskimi črkami in uvedla v bogoslužje narodni jezik. Delovala sta kot preroka novejših časov. Bila sta glasnika tiste ljubezni, ki povezuje ljudi različnih narodov in kultur v eno samo družino Božjih otrok.

Ohrid, ta čudoviti biser na meji dveh svetov, zibelka slovanstva, v katero sta sveta brata Ciril in Metod po svojih učencih Klimentu in Naumu položila prve klice vere in kulture. Iz tebe so izšli TISOČI SLOVANSKIH DUHOVNIKOV IN BOŽJIH UČITELJEV, KI SO RAZSVETLILI Z RESNICO VES SLOVANSKI SVET!

Duh velikih blagovestnikov pa še vedno bedi in kliče k spravi in edinosti vse narode po želji Kristusa: da bi bili vsi eno, otroci istega Očeta, pod vodstvom istega pastirja.

Pripravila Jožica Zupan

MARIJA KRALJICA

Cerkev jo kliče z zaupanjem in vabi svoje vernike, naj jo prosijo da »bo zdaj, ko je v nebesih povišana nad vse svetnike in angele /.../ posredovala pri svojem Sinu. Zaradi tvoje slave, Marija, ne moremo molčati, a izsušeno srce ni zmožno kaj pametnega povedati /.../ Še celo nebeški prebivalci se začudeno vprašujejo: „Kdo je ta, ki prihaja iz pustinje,“ polna radosti? /.../ Kdo je ta, ki se izpod sonca, kjer je vse napor, bolečina in bridkost duha, dviga sem gor, prepolna duhovnega veselja? /.../ Prihajaš iz pustinje, Kraljica sveta, in se tudi angelom zdiš „očarljiva v svoji lepoti in ljubka v svojem razkošju“ /.../

Tebi torej, vir življenja, se bliža naša žejna duša, k tebi, zaklad usmiljenja, se zateka s svojimi skrbmi naša revščina. O blagoslovljena Devica /.../ v svoji usmiljenosti razodeni svetu milost, ki si jo našla pri Bogu: s svojimi svetimi molitvami doseži odpuščanje grešnikom, moč slabotnim, tolažbo žalostnim, pomoč in rešitev njim, ki so v nevarnosti.

Sveta Marija, mati Božja, NAŠA mati, uči nas s teboj verovati, upati in ljubiti. Vodi nas na naši poti!«

MARIJINO VNEBOVZETJE

Blagrovali te bodo vsi rodovi, zakaj velike reči ti je storil On, ki je mogočen (Lk 1, 48,49).

Brezmadežna Devica, Božja Mati in mati ljudi! Verujemo, da si bila z dušo in telesom zmagoslavno vzeta v nebo, kjer te vsi angelski zbori in vse trume svetnikov razglašajo za svojo kraljico. Njim se pridružujemo tudi mi, ker hočemo hvaliti Gospoda, ki te je povzdignil nad vse druge stvari.

Vemo, da oči, ki so materinsko božale ponižno in trpečo Jezusovo človeško naravo na zemlji, sedaj gledajo povečano človeško naravo neustvarjene Modrosti.

Ob križu te je Jezusova beseda napravila za mater verujočih: »Glej, tvoj sin!« In mi, ki te kličemo za svojo Mater, te sprejmemo kakor Janez za pomočnico in tolažnico v našem zemeljskem življenju.

V Mariji Vnebovzeti ima vse krščanstvo mogočno zavetnico in tudi najlepši vzor. Pri njej se vsakdo nauči ponižno priznati svojo majhnost, darovati se Bogu in biti na razpolago njegovi sveti volji.

Pripravila Jožica Zupan

HIPOKRATOV KOTIČEK

Pozdravljeni!

Sva Petra Hojsak in Ana Kermavnar Marinšek, domski zdravnici. Med specializacijo družinske medicine nama je bila med drugimi zadolžitvami od lanske jeseni dodeljena tudi zdravniška oskrba vas – stanovalcev Doma Marije in Marte. Dom v povprečju obiskujeva dvakrat tedensko. Večino dela opraviva v ambulanti; kar nekaj stanovalcev, ki težko pridejo do naju, pa obiščeva v sobah. Delo v Domu nama je v veselje, saj dobro sodelujeva s sestrama Tadejo in Leonido ter ostalimi. Meniva, da ste naju dobro sprejeli tudi stanovalci, tako da skupaj kar uspešno krmarimo med vašimi – pretežno zdravstvenimi – težavami. Je že tako, da jesen življenja prinese mnoge tegobe, ki jih lahko omilimo, odpravimo pa težko.

Veliko zdravja vam želiva ter da bi se večkrat srečali tako mimogrede in čim manjkrat po službeni dolžnosti!

Ana

KOŠNJA

(Ključ za ljubezen)

Vonj sveže pokošene trave se je širil v okolico. Kosa je švigala kot blisk v svoji ločni smeri. Mišice kosca so se napenjale ter popuščale glede na težo zamahov.

Pokrajino je obsijalo sonce, ki je pokukalo izza hriba. Lastovke so letale okoli in lovile svoj jutranji obrok. Travnik se je razprostiral kot mehka in ogromna zelena preproga z mnogim cveticami različnih barv. Skladnost in popolnost bi zadovoljila vsako oko, tudi slikarsko, tisto najbolj ostro in kritično. Sonce se je vzpenjalo in

postajalo vse bolj močno v svojem gretju. Kosec se je poravnal; iz voskovnika¹ potegnil voslo² in začel brusiti koso. Ko se je zasvetila kot junaška sablja srednjeveškega viteza, je bil kosec zadovoljen ter se zopet sklonil in zamahnil ... trava se je v šopih polegala, zelenemu travniku se je spreminjalo obličje.

Proti travniku in koscu se je približevala ženska s košaro na roki. Za njo je vonj iz košare puščal prijetno sled. Ko se je ženska približala koscu in jo je ta zagledal, se mu je obraz razveselil. »Pridi, gotovo si pošteno lačen,« je rekla ženska koscu. Odšla je pod kostanjevo drevo, ki je rastlo v bližini in je bilo edino na travniku. Razgrnila je prt in nanj iz košare postavila hrano, ki jo je prinesla koscu. Ta se je usedel in začel obedovati. Štruklji so mu zelo tekli. Ko je bila skleda prazna, je ženska iz košare vzela še kos kruha, obloženega z nekaj rezinami pršuta, in ga pomolila proti koscu. »Na, jej, danes boš potreboval veliko moči, preden bo vsa trava na tleh,« je rekla in obraz ji je preplavila prav posebna nežnost. Kosec, ki je bil prej videti odrasel moški, se je sedaj nasmehnil in njegov obraz je izdajal, da mu polnoletnost še ni blizu. Ko je pospravil tudi kos kruha in pršut, kar je bilo kot posladek, se je stegnil na tla pod drevo, da se odpočije. Nenadoma je dvignil glavo, pogledal žensko, ki je pospravljala stvari v košaro, in ji s svojim še otroškim glasom rekel: »Mami, spoštujem te.« Ženski so se zaiskrile oči in nekaj je zamrmrala, kar je izražalo globoko zaskrbljenost in strah. Sin je ni slišal niti razumel, njegovo mlado in utrujeno telo je hitro potonilo v spanec. Mama se je sklonila in mu pritisnila poljub na čelo. Ravno se je želela odpraviti proti domu, vedoč, da se bo sin sam prav kmalu zbudil in nadaljeval s košnjo.

Zagledala je ljudi, ki so bili oblečeni v različne uniforme, hodili so počasi, videti je bilo, kot bi imeli noge iz svinca, zato so jih težko vlekli za seboj. Približevali so se. Na ramah so jim visele puške ali neko drugo orožje. Počakala je, da so prispeli, ker je bilo videti, da so namenjeni ravno k njima. Posedli so

¹ óselnik -a [əu] m (ó) *posoda za shranjevanje osle pri košnji*: opasal si je oselnik in dal koso na ramo; potegniti oslo iz oselnika; naliti vodo v oselnik (SSKJ)

² ôsla -e ž (ó) *podolgovat kos kamna za brušenje zlasti kose*: osla dobro, slabo brusi; nositi oslo v oselniku; brusiti z oslo / ekspr. kose so pele pod oslami (SSKJ)

pod drevo, bolje rečeno, popadli so po tleh. Orožje je pri tem glasno zarožljalo, kosec se je naglo prebudil. S široko odprtimi očmi je gledal vojake. »Ali imate kaj kruha v košari, mati,« je vprašal eden izmed vojakov. »Žal ni več,« je odgovorila. Potem pa hitro dodala: »Hiša je blizu in lahko greste z menoj pa vam dam kruha.« Po glasu se ni razločilo, ali je to rekla iz strahu ali usmiljena do lačnih ljudi. »Ne, ne, preveč je nevarno, da bi hodili v vas podnevi, se bomo že oglasili ob priliki in takrat nam lahko spečete več hlebcev.« Prikimala je. »Ti pa pojdeš z nami,« je rekel, gledajoč fanta. V glasu pa se je jasno slišalo, da to ni prošnja, ampak nepreklicna odredba. Fant se je dvignil na noge, molče je gledal. Mati pa je z rotečim glasom poskusila obraniti fanta te nadloge. »Ali ne vidite, da je še otrok pa edina moška glava pri hiši in košnja je, toliko dela ... in kruha ne bo ... Vojak, ki naj bi bil komandir, se je približal fantu in si ga ogledal: »Res je videti še mlad, pa če mu mišice prenesejo koso, bodo tudi puško, noge pa so potrebne mlade in hitre. Krenili so v nasprotno smer od vasi. Mati je otožno gledala. Fant se je obrnil proti materi in ji rekel: »Mami, dej mi ljubčka.« Mati ga je poljubila na čelo in ga pokrižala. Glasno je izgovorila prošnjo: »O Bog, prosim, ohrani mi tega otroka.« Vojaki so se odmikali in kosec z njimi. Kosa je ostala naslonjena na drevo, travnik pa ni bil pokošen do konca.

Kmalu so prispeli v tabor v gozdu. Tukaj je bilo več vojakov različne starosti in izrazi na obrazih so bili tudi različni. Nekateri so bili zelo utrujeni in na njih ni bilo videti nobene sledi navdušenja. »Pripeljali smo okrepitev,« je rekel komandant (oficir). Vojaki so pozdravili fanta.

Padla je noč. Postavili so stražo. Vojaki so se izmenjevali in pri tem izgovarjali geslo, da so se prepoznali v temi. Po nekaj dneh so postavili tudi kosca na stražo. Čepel je v gozdu pri drevesu, poslušal sovino skovikanje in opazoval zvezde na vedrem nebu in se ni zavedal odgovornosti in položaja, v katerem se je znašel. Ko so ga zamenjali in se je vrnil v tabor, je takoj zaspal. Po nekaj dneh te straže je kosec zaspal na straži. Premagal ga je spanec. Ko so ga našli, da spi, so ga grobo zbudili in odpeljali, bolje rečeno, odvedli pred komandanta. »Ta pa spi na straži,« so mu povedali. Namrščeni obraz oficirja je napovedoval hudo nevihto. »Zaprte ga in mu bomo sodili.« Fanta so zaprli v eno izmed kolib. Ni si mislil, kako je to hudo in v kašnem prekršku je. Zaspal je, saj je bila noč in od neprestanega bujenja ponoči je bil utrujen. Ko je jutranja zarja pobožala njegov otroški obraz skozi rešetke, ki so bile nameščene na odprtini okna, na katerem ni bilo šipe, se je prebudil. Skozi njih je opazoval prekrasno zeleno hribovito pokrajino, ki se je raztegovala pred njim.

Ko se je popolnoma zdanilo, so ga pripeljali pred poveljnika na zaslišanje. »Zaspal si na straži, to je sabotaza. Za sabotazo je smrtna kazen. Gotovo imaš

ukaz od svojih, da pridejo v tem času in nas pobijejo.« Fant je gledal ni trenil. Popolnoma nič mu ni bilo jasno, kaj hočejo od njega. *Kdo je saboter? Kaj je saboter, kdo so njegovi?* »Odpeljite ga pred strelski vod.« Fanta so odpeljali. Vprašali so ga, če mu zavežejo oči. Začudeno je gledal in ni odgovoril. »Pusti ga, naj gleda,« je rekel nekdo izmed prisotnih. Potem je sledila komanda: »Nišani!«³ Vojaki so usmerili puške proti fantu. Fanta je oblila vročina, pot se mu je cedil po otroškem obrazu, pomešan s solzami. »Nič nisem storil, da bi me ubili,« je rekel, kolikor je mogel mirno. Poveljnik se mu je približal in se mu zazrl nepremično v oči. Preučeval je fanta ter iskrenost njegovih besed.

Trajalo je nekaj minut, bilo je dolgo kot večnost. Ukazal je, naj ga ne ustrelijo: »Mogoče je pa res še otrok in je samo zaspal od utrujenosti. Imejte ga na očeh.« Vrnili so se v tabor. Od takrat ni šel več na stražo, ampak je opravljal druga potrebna opravila. Kot je bilo ukazano, so ga imeli na očeh.

Vojna se je končala. Fant se je vrnil domov. Njegov otroški obraz se je spremenil v obraz odraslega in odgovornega človeka. Ustvaril si je družino. Bil je potrpežljiv in vzoren oče. Tudi izučil se je poklica in hodil v službo. Bil je izredno priden in delaven. Kljub službi so bili vsi travniki pokošeni, do zadnje bilke. Velikokrat se je ulegel pod kostanjevo drevo, da si odpočije. Gledal je modro nebo in bele oblake na njem, ki so se spreminjali v različne like. Ženo je klical *mami*. In zelo rad je pojedel kos obloženega kruha. V službo se je peljal s kolesom, čeprav je pozneje imel v garaži avto. Čas je mineval. Služba, ki jo je opravljal, ni bila lahka, vendar se nikoli ni pritoževal ali godrnjal. Navsezadnje jo je sam izbral. Bil je negovalec v umobolnici. Tam so imeli tudi zaprti oddelek in je bilo treba paziti na ljudi, da kaj ne naredijo sebi ali drugemu, ki bi se po kašnem opraviu hotel približati. Preživeli vojni čas ni omenjal, včasih se je prebudil ponoči ves prepoten in se mu je še budnemu zdelo, da ga zrejo oči, ki ga obsojajo, za kar ni kriv.

Nekega dne, ko so minila že lepa leta in so ga v službi dobro poznali in mu zaupali ... ga ni bilo nekaj dni v službo. Ni sporočil, da je bolan ali da bi želel imeti dopust ali kaj drugega. Nadrejeni so poklicali domov in se pozanimali, kaj se dogaja in čemu ta odsotnost. Od domačih so izvedeli, da se je gospod nekako zaprl vase in je rad sam. Poseda na prostem in nekaj razmišlja. Niso ga spraševali, zakaj ni v službi; predvidevali so, da ima dopust. Ker so bili nadrejeni strokovnjaki na tem področju, so prepoznali, da gre za neko vrsto globokega stresa ali celo za depresijo. Povabili so ga na pogovor in glej ga, zlomca; nekaj tednov nazaj so sprejeli v bolnišnico, v kateri je bil zaposlen, pacienta na zaprti oddelek. Sprejeli so ga ravno v njegovi izmeni. Ko sta se

³ Meri! (Ciljaj!)

gledala skozi rešetke zaprtega oddelka, so se negovalcu zdele oči zelo znane. Gledala sta se nekaj časa, potem jih je prepoznal. Bile so oči človeka, ki ga je pred leti obsodil na smrt in ga pomilostil. Leta in leta je v njem tlel ta strah in ko se je poleti pri košnji ulegel pod drevo, da se spočije, ter pod glavo prekrižal roke in noge svobodno položil eno čez drugo, se v vsej sproščenosti ni mogel otresti spomina na tisti dogodek in tiste oči. Sedaj, ko je bil tukaj pred njim, se mu je zazdelo, da je on sam za rešetkami, in da ga ta nadzoruje. V spomin se mu je pritihotapil strah, ki ga ni hotel zapustiti. Ko je prišel iz službe se ni želel vrniti, ker mu je svoboda pomenila veliko več. Po tem spoznanju so ga poslali na bolniški dopust, potem pa čez nekaj časa upokojili.

Bolezen je napredovala. Kmalu so bile v kartoteki zapisane diagnoze. Potreboval je pomoč in skrb. Ker so bili domači že po službah in bi ga samega težko pustiti doma, so se odločili, da ga dajo v dom. Tam bo imel vso oskrbo in pomoč, ki jo bo potreboval. V domu je večino žensk iz negovalnega tima klical *mami*. Zelo rad je pojedel kos kruha, pa čeprav je bilo po kosilu. Nekega dne je ležal na svoji postelji s prekrižanimi rokami pod glavo in s sproščeno prekrižanimi nogami eno čez drugo. »Gospod, malico sem vam prinesla,« je rekla negovalka. Gospod je nekaj govoril o košnji ... težko je bilo povezati v razumljiv stavek to, kar je želel povedati. Na vrata sobe, v kateri je ležal, je vstopila urejena gospa. Pozdravila je prisotne, se sklonila nad posteljo in svojega moža poljubila na čelo. Gospod je še vedno govoril o košnji, mami, kruhu ... potem pa izgovoril: »Mami, dej mi ljubčka.«

»Ja, to ga je zlomilo in pripeljalo prezgodaj sem v dom,« je rekla gospa žena. Po tej zgodbi, ki jo je zaupala gospa, je v sobi za nekaj časa nastala tišina. Vsak je podoživljal zapletene življenjske dogodke, ki so se prepletali med seboj ter risali zemljevid določenih situacij.

Sedaj nam je bilo jasno, da je njegov ključ za ljubezen, ki ga še pozna, kos kruha in mamin poljub. Do sedaj je imel v domu vso spoštovanje, od tistega dneva pa se je to še poglobilo. Negovalka mu je ponudila kos obloženega kruha. Vzel ga je, jo pogledal in rekel: »Mami, spoštujem te.«

Zapisala Zagorka

BETANIJA - SKUPINA ZA SAMOPOMOČ

Skupina *Betanija* deluje od leta 2001 in trenutno šteje 11 članov ter dve voditeljici. Sestajamo se vsako sredo ob 15. uri. Ta srečanja nas duhovno bogatijo in nas na poseben način osrečujejo. Tukaj se srečujemo stari in malo manj stari, izmenjujemo izkušnje in si pripovedujemo žalostne in vesele zgodbe.

Seveda vsi raje slišimo vesele, vendar tudi brez žalostnih ne gre, saj se prav iz njih nekaj naučimo.

Naša srečanja potekajo že kar po ustaljenem urniku – da se lažje zberemo in umirimo, najprej zmolimo kratko molitev ter vedno dodamo kakšno duhovno misel za lepši dan. Skoraj vedno preberemo katero od zgodb, ki je trenutno aktualna glede na letni čas in

dogodke v družbi. Zgodbo nato komentiramo oziroma nam služi kot vodilo za pogovor. Nekateri člani še posebej sodelujejo in vedo o posameznih temah veliko povedati. Da pa vse skupaj ne postane preveč enolično, naša srečanja popestrimo še s peko piškotov, luščenjem fižola, ličkanjem in robkanjem koruze, ribanjem repe – seveda odvisno od letnega časa, v katerem se trenutno nahajamo. Organizirali smo tudi tombolo, različne kvize, igrali smo se igrico *mačka v žaklju*. Preizkusili smo se tudi v ročnih spretnosti, kot so izdelovanje okraskov za »drevešček«, krašenje in izdelovanje pirhov. Ne pozabimo tudi na »manjša« praznovanja: martinovanje, miklavževanje in pustovanje z maškarami in godcem. Za lepši zaključek dneva si povemo tudi kakšno šalo in na koncu vedno zapojemo, še posebno takrat, kadar kdo praznuje god ali rojstni dan.

Lepo nam je in radi se srečujemo. Smo kot družba dobrih starih prijateljev, ki si imajo vedno veliko povedati in si tudi marsikaj zaupajo.

D. K.

SREČANJE PRED POČITNICAMI

Sončno popoldne je pozdravilo naše skupno srečanje. V senci, ob prijetni sapici, smo se sestali še zadnjič pred počitnicami.

Obiskali so nas otroci iz skupine *Nazaret* in nas razveselili z odlično igrico. Hvaležni smo, da so se vedno pripravljeni odzvati na naše povabilo, za kar smo jim navdušeno zaploskali. Sledilo je druženje ob veselih vižah našega zvestega harmonikarja Franca Jeraja. Poskusili smo raznovrstne kruhke in sladke dobrote ter kavo s sladoledom. Veliko je bilo klepeta, dobre volje, celo zaplesali smo. Petje se je dvignilo iz zadovoljnih src in ga ni hotelo biti konec. Veselili smo se tudi rojstnih dni tistih, ki praznujejo v tem mesecu, med katerimi je tudi ga. Marjeta, ki praznuje 99 let. Še kako si želimo, da jo bomo čez leto dni razveselili s torto, na kateri bo sto svečk.

Od septembra naprej smo se vseskozi tedensko družili, poklepetali, obravnavali razne teme, peli in se smejali, pa tudi spominjali tistih, ki jih ni več med nami, in romali k Mariji na Brezje.

Zdaj nastopijo počitnice, da bomo »napolnili baterije«, kot se temu reče, in pridobili nove ideje za novo sezono in nova druženja. Slišati je bilo vprašanje: »Ali se dva meseca ne bomo videli?« Pa smo jim zagotovile, da se bomo potrudile, da pridemo na kratke obiske, saj jih bomo pogrešale. Mogoče pridemo tudi z vnučki, ki jih varujemo med šolskimi počitnicami, in tako poskrbele za medgeneracijske odnose. Priporočile smo se tudi za molitev, saj nam bodo s tem poslanstvom pomagali, da nas sv. Duh obogati z novimi idejami, da se bomo jeseni spet srečevali; mogoče tudi v naravi in na kakšnem romanju. Spet bomo brali, peli in se smejali, saj nam je Bog ustvaril lep svet, kajne? Pa lepe počitnice!

Voditeljice skupin

SPOMINI

Moji spomini segajo daleč nazaj v otroška leta, ki smo jih živeli za nas najlepših časih. Karkoli smo počeli, smo z veseljem delali, saj smo ob vsakem delu prepevali. Ob času košnje so fantje vzeli kose in šli kosit. Dekleta smo travo obračale, da je postalo hitreje suho. Uživali smo ob vonjavi suhega sena in v veliko veselje nam je bilo, da smo lahko pomagale pri spravilu sena. Gospodinje so nam prinesle

hrano: na glavo so si dale svitek, nato jerbas, v katerem so bile dobrote, ki so jih pripravile. Z veseljem smo se usedli pod lipo ali kako drugo drevo, ki nam je nudilo senco. Ja, to so zares čudoviti spomini.

Živela sem na deželi, kjer nismo poznali »fušije« (zavisti) do bolj premožnih. Z veseljem smo jim priskočili na pomoč pri delu ob različnih letnih časih, ki je zahtevalo več pridnih rok. Takrat sploh ni bilo pomislekov, ali boš šel pomagat ali ne. Na planoti, kjer smo živeli, so bila srečanja pristrčna. Običajno smo jih doživljali ob nedeljah pri sv. maši. Naša fara je bila velika, ljudje so živeli visoko v hribih; do prvega sosedu so bili oddaljeni kar kako uro hoda, vendar smo hitro izvedeli, če je kdo umrl. Zvečer smo se odpravili v hišo, kjer je ležal pokojnik. Molili in peli smo do jutra. Takrat smo rekli *gremo čujat* – bedet in to smo delali do pogreba oz. do pokopa. Če se je to dogodilo pozimi, je bilo težko priti do cerkve, saj takrat cest niso plužili, pa tudi avtomobilov ni bilo. Če po pravici povem, smo v tistih časih živeli zelo srečno, saj smo se imeli radi, tako v

družini kot s sosedi. Izkoristili smo vsako priložnost za petje. To so najlepši spomini na tisti čas.

Še danes, po dolгих letih, stanovalke Doma Marije in Marte pojemo pesmi, ki smo jih prepevale kot majhne deklice, ko smo odraščale v velikih družinah.

Avguština Škrlj

SPOMINSKE DROBTINICE

Sem lepa pa mlada,
pa nimam moža,
je star kot šara
pa ima kar dva.
Mari

Ko jaz nekoč sirota
sprehajat sem se šla,
od daleč pa zagledam
mladen'ča zalega.
Čim bližje mi prihaja,
tem lepši se mi zdi.
Ko pa do mene pride,
lep poklon stori.

Po Logatcu sva špancirala,
gor pa dol po mestu,
pa žemlje sva prodajala
pa vsaka je bila po 20.
Tone

V senco sva se usedla,
v senco hrastovo.
Ljubezen se je vnela,
da take je ni b'lo.
Ko sinko gor bo zrastel,
bo ljubil prav tako
pod senco hrastovo.
Tone

TO JE PA HEC, TRI BABE PA EN DEC.

ROŽA IZ PORTOROŽA

Glede na to, da se približuje dopust ter odhod na morje, se primorskih mest veliko bolj spominjamo kot v drugih letnih časih. Tudi med pogovorom se

večkrat omeni katero izmed njih. Poletje, sonce, morje, rože ... Portorož, želje spomini ...

Naše "rožce", ki jih mi negujemo v Domu, za razliko od vrtnih rož pojejo, govorijo, se šalijo z nami, nam ponagajajo, skupaj se nasmejimo ... Vse to nam in njim daje pogum in spodbudo za boljše sodelovanje in premagovanje morebitnih nastalih nadlog ali težav, ki jih moramo skupaj premostiti za naš skupni boljši jutri. Ena izmed "rožc" je naša ga. Tončka, ki se rada pošali

tudi na svoj račun, in reče: »Jaz sem roža iz Portoroža, ki cveti za moža.« Mi jo pa vprašamo: »A ja, kar iz Portoroža?« Potem nam pojasni, da je iz Grahovega, ampak ostalo se ne spremeni (roža, ki cveti za ...). Torej: naša ga. Antonija je res iz Grahovega in ima svoje bližnje zelo rada, vedno jo vsak obisk njenih najbližnjih zelo razveseli: obisk moža, hčerke, sester, prijateljic, vnukov. Ta poletni čas ni primeren samo za Portorož, ampak sedenje v senci pod lipo v prijetni družbi ob sladoledu ali kavici; tudi to je v dopustniškem slogu. Tega se naša ga. Tončka zaveda in tako si privoščiči dopust s svojo hčerko. Razveselijo jo tudi obiski otrok. Otroci so prikupni in neobremenjeni, zato je njihova družba zelo prijetna.

Naša "rožca" Tončka je veliki borec, borila se je z boleznijo, ki ni bila usmiljena do nje, vendar jo je, hvala Bogu, premagala. V Domu je že lepo število let. Koliko ji je bilo v življenju z "rožcam" postlano, to ve sama in njeni najbližji. Mi pa ji in vsem ostalim našim "rožcam" želimo veliko poletnega senčenja pod dišečo lipo in veliko kepic sladoleda ter dolge pogovore z osebami, ki vzbujajo občutek varnosti.

Seveda pridejo v poštev tudi prijetni spomini na morje ... na Portorož, saj je čas poletja ...

GOSPA MARJETA ZIDAR

Še ena naša "rožca", ki je res kot rožica, je pa pred kratkim praznovala svoj 99-ti rojstni dan. Ja, prav ste prebrali: 99-ti. Res lepa leta, bi se reklo. Marjeta, ČESTITAMO!!! Praznovanje je potekalo več dni, da so se zvrstili vsi, ki so bili deležni praznovanja. Hči, ki je prišla iz Kanade, je vodila vso zadevo. Med tem bivanjem, ki ni bilo kratko, sta se veliko družili, se pogovarjali, obujali spomine ... Tudi sostanovalke so Marjetki voščile. Same pa zanjo

pravijo takole: ga. Marjeta nam je za vzor: zgodaj vstane in se pripravi za zajtrk. Pri svojih letih še vedno samostojno hodi, nikoli se ne pritožuje, je dobra, prijetna, nasmejana in zadovoljna. Lahko bi se ji priporočile za recept. Zelo rade smo v njeni družbi. V sobi je nemoteča, ker ni hrupna. Rada bere časopis, prebere ga do zadnje črke. Pri obedah pri skupni molitvi moli naprej, ostale ji sledijo. Veliki in krasni šopki rož so krasili njeno sobo te dni. Tudi domači piškoti, ki smo jih pokusili, so bili zelo dobri. Kaj lahko še rečemo: verjetno veliko, vendar so velikokrat besede nepomembne, zato samo še enkrat ČESTITAMO! In voščimo še na mnoga zdrava leta!

Zapisala Zagorka

... POLET' PRAV LUŠTNO JE AKTIVNOSTI V JULIJU IN AVGUSTU

PONEDELJEK, 12. in 26. 7. 2010;

9. in 23. 8. 2010, ob 9.00 sprehod

s stanovalci po okolici Logatca.

Vsakega prostovoljca bomo zelo veseli;

TOREK, ob 9.00 – duhovnost z Jožico,

ob 9.30 – ustvarjalne delavnice v Domu Marta,

ob 15.00 – ustvarjalne delavnice v Domu Marije;

SREDA, ob 9.00 – sladko dopoldne pred Domom ali pri kozolcu (peka palačink, priprava sadne kupe, sladoled ...) igre z žogo, telovadba, obisk otrok iz vrtca ...;

ČETRTEK, ob 8.30 – telovadba zunaj pred Domom Marije;

PETEK, ob 10.30 – sv. maša v kapeli Doma;

SOBOTA, 21. 8. 2010 – srečanje s svojci na vrtu pri kozolcu;

NEDELJA, ob 10.00 – sv. maša v farni cerkvi;

Obisk terapevtskih psov – TAČKE POMAGAČKE – datum še ni znan;

VROČE SLADKO POLETJE V SENCI NAŠEGA DOMA

nagradna križanka

Vodoravno: 4. največja kopenska žival; 9. cvetlica ali ...; 12. posoda za čaj;

Navpično: 3. najljubši človekov prijatelj; 6. raci podobna žival; 11. odrasel samec goveda; 13. skupina ptic.

Geslo križanke po abecedi prepišite v spodnje kvadratke. Rešitve oddajte v skrinjico pri vhodu Doma Marte. Žrebanje bo zadnjo sredo v avgustu.

SMEJALNICA

Mož je vodil, delo, dohodke itd.

Ker žena ni bila zadovoljna, je nekega dne rekel: »Do zdaj sem vodil jaz, sedaj prevzemi ti.«

Žena naslednji dan začne: »Gremo na morje?

Mož odgovori:

»Prav imaš.«

Drugi dan: »Bi mi kupil obleko?«
 »Prav imaš.«
 »Bi rabili boljši avto?«
 »Prav imaš.«
 »Huda sem – reci kaj, da bom vedela, kaj misliš«
 »Ja, saj to imaš pa tudi prav.«

Zet je vprašal taščo, če ve, kje je stara pila, da bi nabrusil sekiro. Tašča pa nekoliko v nepravem stanju odgovori: »Kaj če sem pila, saj sem za svoj denar.«

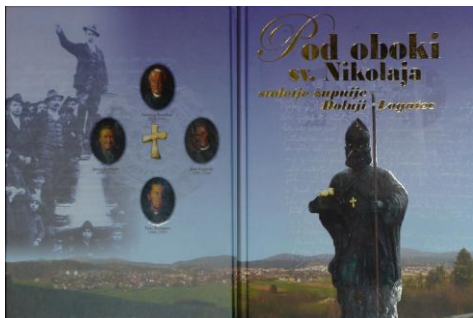
Gospa reče prodajalcu: »Včeraj sem kupila bluzo pa ste se za 50 EUR zmotili.
 »Mi je žal, gospa, poznejših reklamacij ne upoštevamo. Gospa reče: »Hvala lepa, potem bom pa 50 EUR kar obdržala.«

Zapisala Frančiška Jakša

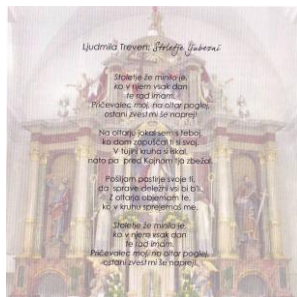
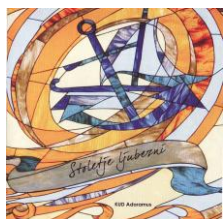
Sto let župnije sv. Nikolaja Dolnji Logatec

Naša župnija je 1. maja praznovala častitljivi jubilej. Ob tej priložnosti smo izdali knjigo in zgoščenko:

V knjigi je veliko prispevkov iz bogate zgodovine pa tudi iz današnjega življenja župnije.

Na zgoščenki prepevajo različni zbori, ki delujejo v župniji:

Knjigo in zgoščenko lahko kupite v župnišču ali pa v Domu Marije in Marte.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.

